

Herdis Molinder, Mölna

Herdis Molinder (född 1926) utbildade sig till farmaceut, gifte sig och bildade familj. När barnen blivit större gick hon ut i yrkeslivet och arbetade på ett läkemedelsföretag. När hon gick pension började hon forska i allmän medicin vid Uppsala universitet. Vid 74 års ålder disputerade hon och hon var över 90 när hon fick sin sista vetenskapliga artikel publicerad. År 2020 utkom hennes memoarer "Mina första 94 år – tankar kring livet, från söndagsklänning till Facebook". På 1930-talet bodde familjen på Mölna på somrarna.

Busiga flickor på sommarlov i Mölna

Mölna brygga var vårt badställe när vi inte cyklade till Kottla. Vid bryggan låg också ett badhus av den gamla typen med träbassäng. I bassängen fanns en öppning och genom den kunde man simma ut i öppna vattnet. Man klädde också av och på sig inne i badhuset. Mamma tyckte att det var "trevligare" än att vi sprang omkring i baddräkter på bryggan.

Badhuset för sommargäster vid Mölna.

I nedervåningen i villan fanns två stora rum och ett likaledes stort kök. Inger och jag bodde på andra våningen och när vi sagt god natt till våra föräldrar gick vi ofta direkt ut genom fönstret i trappan, tog cyklarna och stack ned till vägen där killarna väntade. Att vi vågade!

Allt var så oskyldigt men så spännande. Risker vi tog var stor. Pappa var sträng. Att lyda och uppföra sig som en liten fin flicka var ett självklart krav. Straffen för olydnad var ofta hårda. En sommar när vi utan lov gått för att bada i Kottlasjön (vi skulle alltid ha föräldrarnas tillåtelse att bada första gången på sommaren, sedan var det fritt fram) och upptäcktes genom att baddräkterna var våta, låste pappa in cyklarna för obestämd tid. Det var grymt, kan man tycka. Som tur var uppstod en krissituation en eftermiddag när pappa saknade cigaretter (Stambul, i vita platta askar) och det inte fanns en möjlighet för oss att hinna springa till kiosken. Då låstes boden upp och vi fick ta cyklarna. Sedan var det inte tal om att låsa in dem igen.

Mölna gård

Tro inte att vi hade en svår barndom med en grym och despotisk far. Långt därifrån. Pappa och mamma skapade glädje och öppenhet hemma, alltid var vänner välkomna och vi fick mycket uppmuntran. Båda föräldrarna uppskattade somrarna på Mölna. Pappa satt gärna i en vilstol av den gamla hopfällbara typen med en pall framför sig. På pallen en bok, gärna en deckare av Edgar Wallace, och ett glas, gärna med en grogg. Konjak och vichyvatten, vill jag minnas.

Vad gjorde vi hela sommarlovet? Det fanns inga som helst begivenheter som serveringar, minigolfbanor eller klubbhus. På dagarna cyklade vi, badade eller bara solade, läste mycket. Ofta var kamrater hos oss. Kvällarna var vikta till att spela krocket, Mah-jong eller Monopol och efter det åt våra spännande äventyr som aldrig upptäcktes. Föräldrarnas umgänge inskränkte sig till sällskap med grannarna. Det var stilla enahanda dagar. Men aldrig kändes det tråkigt, vad jag kan påminna mig. Pojkar fanns i periferin men mest för att retas med. Det var också den retsamheten som orsakade en fatal händelse, som blev något att minnas länge, nämligen "nakenbadarepisoden".

Vi cyklade gärna till Kottlasjön för att bada. Där fanns skyddade vikar och varmare vatten. Inger och jag och en god vän var ensamma där och lade våra badkläder på stranden för att gå i vattnet nakna. Härligt men farligt!

Pojkarna dök upp och vi blev naturligtvis skräckslagna och pojkarna var inte dummare än att de begrep varför vi skrek. De såg badkläderna på stenarna nära vattnet och flyttade dem flera meter upp på stranden och satte sig att vänta. Någon gång måste vi ju komma upp ur det våta.

Fickor i 12–14-årsåldern idag kan väl inte förstå vår förskräckelse. För oss var det otänkbart att springa upp nakna inför pojkarna som satt och väntade och hånade oss, väl medvetna om hur vi kände oss. Till slut blev det för kallt för oss och något måste göras. En av oss skulle springa fram, ta alla baddräkterna och springa tillbaka så att vi skulle kunna klä på oss i skydd av det våta.

Det blev jag som fick uppdraget, kanske för att jag var yngst eller kanske för att jag var djärvast. Efter detta ropade pojkarna "nakenbadarna" efter oss varje gång de såg oss. Händelsen måste ha varit det mest uppseendeväckande under hela sommarlovet.

Herdis Molinder har berättat om barndomens somrar op Mölna i Lidingöboken 1995.